

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.371/2023/9.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcím))

A felperes képviselője:

Szuchy Ügyvédi Iroda (iroda címe, ügyintéző: dr. Szuchy Róbert ügyvéd)

Az alperes:

(X.) Zrt. „felszámolás alatt”

Az alperes képviselője:

Dr. Garabits Márton ügyvéd (ügyvéd címe.)

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 2.P.21.459/2023/10.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

felperes, 2.P.21.459/2023/12.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.000 (tizenkettőezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség az e határozat meghozatalát követő 60. napon esedékes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A perbeli időszakban a Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság (továbbiakban: médiahatóság) közhiteles nyilvántartása szerint az (weboldal neve) weboldal kiadója az alperes volt. Ezzel egyező adatot tartalmazott a weboldal impresszuma, továbbá felelős szerkesztőként (felelős szerkesztő neve)t (továbbiakban: felelős szerkesztő) tüntette fel.

[2] Az alperes az (weboldal neve) domain nevet a 2022. február 3-án kelt adásvételi szerződéssel a felelős szerkesztő vevő részére értékesítette.

[3] Az alperes ellen 2023. január 13-án felszámolási eljárás indult, amelyet a Kecskeméti Törvényszék Fpk.(....). számú végzésével rendelt el, a felszámolója a (P.) Kft.

[4] A felszámoló a felszámolási eljárás folyamán szerzett tudomást arról, hogy az (weboldal neve) domain tulajdonosaként az alperes van nyilvántartva, ezért 2023. április 19-én domain átregisztrálási kérelmet nyújtott be az Internet Szolgáltatók Tanácsához, amely 2023. április 21-ével delegálta azt. Ezt követően a weboldalon tartalom nem jelent meg, azt a felszámoló nem üzemeltette.

[5] Az Internet Szolgáltatók Tanácsa 2023. június 20-án ismét delegálta az (weboldal neve) domain átregisztrálását a felelős szerkesztő részére az általa meghatározott névszerverre.

[6] A weboldalon 2023. augusztus 17-én „A (felekezet 1. neve) egyház konyhája jól tejel hisz luxus magánklinika tulajdonosa lett az egyik érintett” címmel cikk jelent meg – egyebek mellett – az alábbi tartalommal:

„...Ráadásul az az (felperes neve) vagy (felperes neve), mert több nevet is használ érdekelt már a magánklinikában, aki az (felekezet 2. neve) Közösségnél és a (felekezet 3. neve)nél 2014-ben feltárt milliárdos ügyekben főszerepet játszott, és az (felekezet 1. neve) 8 milliárdos csalásához is köze lehet, amit a NAV vizsgál. Nem utolsó sorban pedig a (Y) Hotelt is megvette ennek az O. vagy (felperes neve)ak a (F.) szervezete, majd elállt az ügylettől, utána pedig jött a (település neve)-i magánklinika megvásárlása. ... Mindez a történet nem is lenne olyan érdekes és furcsa, ha a NAV épp nem nyomozna (felekezet 1. neve)-nél 2021-óta egy közel 8 milliárd forintos költségvetési csalás ügyében, ami a (..) pletykák szerint elérheti a 30 milliárdot is. Az pedig talán még izgalmasabbá és érdekessé teszi ezt az egész ügyet, hogy a NAV a egyháznak beszállító cégeket, azaz a konyhákat eddig nem nagyon vizsgálta, pedig itt lehet a legjobban és leghamarabb eltüntetni a piszkos pénzeket. ... A másik érdekessége az ügynek és a 8 milliárdos csalásnak, hogy az (felekezet 1. neve) másik nagy partnere is tulajdonos lett épp ugyanebben a (település neve)-i luxus klinikában. ... Nos ez a hölgy a (F.)

szervezetén keresztül, amely szintén a (felekezet 1. neve)ekhez tartozik, (település 2. neve)n próbálta megkaparintani az (Y) Holtelt többször is, már 2008-ban. ... Nos O. vagy (felperes neve) is nagyon jól főz a (felekezet 1. neve)eknek, több tízezer ember részére naponta (70 ezer fő). ... S feltehetőleg ez a sok Tesla, külföldi luxus utazás, és luxus magánklinikában lévő tulajdon csak kiveri a biztosítékot az adományozóknál. ... Aztán a másik nagy trükk, hogy papíron mindenkinek adunk meleg ételt, a kutya sem ellenőrzi, vagy ellenőrizet, hogy ez így van-e, pontosan ennyi étel lett kiosztva vagy sem. ... Mert az biztos a NAV ezt is kideríti és feltárja, a mutyi kora lejárt, főleg ami az állami milliárdokat sarcolja. ...”

[7] A felperes 2023. szeptember 8-án elektronikus úton sajtó-helyreigazítási kérelmet terjesztett elő az alpereshez és a felelős szerkesztőhöz az (2 db e-mail cím) címekre. Az alperes a kérelemre nem reagált, helyreigazító közleményt nem tett közzé. Ezután a felperes a felelős szerkesztőtől postai úton kérte a helyreigazítást és kérelmét az alperesi kiadó megjelölt székhelyére is elküldte. A felelős szerkesztő címéről a küldemény „a cím nem azonosítható”, míg az alperesnek küldött levél „megszűnt” postai jelzéssel érkezett vissza a felpereshez.

A kereset és az ellenkérelem

[8] A felperes keresetében a cikk tényállásban idézett részei tekintetében helyreigazító közlemény és bocsánatkérés közzétételére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdésére és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. § (1) bekezdésére alapította. Érvelése szerint a cikk általa kiemelt közlései valótlan tényállítások. Kifejtette ezzel kapcsolatos indokait és megjelölte a valós tényeket, körülményeket.

[9] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja az volt, hogy a felperes keresetét „rossz” alperessel szemben terjesztette elő, mert a cikk megjelenésének időpontjában már nem volt az (weboldal neve) domain név, illetve tárhely tulajdonosa és az (weboldal neve) kiadója sem, ezért helyreigazításra nem kötelezhető.

[10] Az alperes védekezésével szemben a felperes azzal érvelt, hogy a közhiteles hatósági nyilvántartás szerinti kiadó az alperes, akinek helyreigazítási kötelezettségét a domain név átruházása nem érinti. Ezzel összefüggésben utalt a médiaszolgáltatásról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (Médiatv.) 46. §-ára. Abban az esetben, ha a helyreigazítási közlemény a perbeli weboldalon már nem tehető közzé, úgy más hasonló módon (pl. a felszámoló saját honlapján) kérte azt elrendelni.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A felperest elsőfokú perköltségben marasztalta és kötelezte a feljegyzett elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

[12] Határozatának indokolásában az Smtv. 1. § 6. pontjában foglaltak alapján kifejtette, hogy a sajtó-helyreigazítás iránti igény kötelezettje a szerkesztőség. A kiadó az ilyen típusú perben általában nem minősül perelhető sajtószervnek, perlésére kizárólag akkor kerülhet sor, ha időközben a szerkesztőség megszűnt, vagy nem rendelkezik elkülönült szerkesztőséggel.

[13] A felszámolási eljárásban keletkezett iratokat értékelve megállapította, az alperes 2023. január 13. napja óta felszámolás alatt áll, tényleges gazdasági tevékenységet nem végez, munkavállalót nem foglalkoztat, korábbi vezető tisztségviselője az irat- és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget.

[14] A peradatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy a cikk megjelenésének időpontjában az alperes már nem rendelkezett az (weboldal neve) domain névvel, és annak átruházását követően a felszámolónak a weboldalhoz sem volt hozzáférése. Ebből levezette, hogy ekkor már a szerkesztőség sem működött, ezért nem látta eljárásjogi akadályát az alperesi kiadó perlésének.

[15] A továbbiakban vizsgálta, kötelezhető-e az alperes a Pp. 496. § (1) bekezdése alapján helyreigazítás közzétételére, kiadóként fennáll-e a helytállási kötelezettsége. Megállapította, hogy a médiahatóság jelenleg is az impresszumban feltüntetett alperest tartja nyilván a weboldal kiadójaként, a hatósági nyilvántartás közhitelessége alapján pedig az ellenkező bizonyításig vélelmezni kell annak a jóhiszeműségét, aki a hatósági nyilvántartásban szereplő adatokban bízva szerez jogot. Utalt az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 97. § (1) bekezdésére. Miután bizonyítottak ítélte, hogy az alperesnek az érintett időszakban nem volt hozzáférése az (weboldal neve) weboldalhoz, a cikket nem ő jelentette meg, és a domain tulajdonjogával sem rendelkezett, megállapította, hogy kiadói minőségének megszűnése igazolást nyert, így helyreigazító közlemény közzétételére sem kötelezhető. Azt, hogy a felszámoló nem intézkedett a médiaszolgáltató törlése iránt, nem tekintette az alperes sajtó-helyreigazítási kötelezettségét megalapozó mulasztásnak.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[16] Az elsőfokú bíróság ítélte ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen a Pp. 380. § c) pontja alapján a határozat orvosolhatatlan tartalmi hiányossága miatt, míg másodlagosan a Pp. 381. §-ára hivatkozással lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozva kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, egyben az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[17] Érvelése szerint a médiahatóság közhiteles nyilvántartása alapján bizonyította, hogy a (weboldal neve) weboldal kiadója az alperes, ezzel szemben a csatolt domain nyilvántartói igazolás nem támasztotta alá a domain adásvételi szerződés létrejöttét. További álláspontja az volt, hogy a domain tulajdonjogának változása nem eredményezi feltétlenül a kiadói státusz megszűnését, ezt a tényt az alperes a perben sikerrel nem bizonyította. Fontos körülménynek tartotta, hogy csak az elsőfokú eljárás során vált számára ismertté a felelős szerkesztő és az alperes között létrejött megállapodás.

[18] Kiemelte, a domain név átruházása nem jelenti automatikusan a közhiteles nyilvántartás adatai hitelességének megdöntését: az átruházás ténye az érintettek belső jogviszonyára tartozik, emellett a nyilvántartás nem a domain név tulajdonosát, hanem a kiadó és az alapító nevét tartalmazza. Mivel a domain név tulajdonosa nem azonos a kiadóval, illetve az alapítóval, tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes bizonyította kiadói minősége megszűnését.

[19] Lényegesnek ítélte, hogy az impresszumban nem került feltüntetésre az átruházás ténye, ezért arról a felperes nem tudhatott. Megjegyezte, a helyreigazítás iránti kérelmét az impresszumban feltüntetett szerkesztőség címére küldte meg, ahonnan a küldemény „a cím nem azonosítható” jelzéssel érkezett vissza, ezért okkal feltételezte, hogy a nyilvántartás szerinti kiadóként feltüntetett társasággal, azaz az alperessel szemben kell a sajtó-helyreigazítási pert megindítania.

[20] Alaki hibának tekintette, hogy a felszámolási eljárás egyszerűsített befejezéséről szóló jelentést a felszámoló nem látta el elektronikus aláírással, emiatt kétséges, hogy az a felszámolótól származik. Rámutatott: az alaki hiba következtében az okirat nem támasztja alá a benne foglaltakat. Megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak emiatt hiánypótlást [Pp.115. §

(1) bekezdés], majd bizonyítást (Pp. 500. §) kellett volna elrendelnie, amit elmulasztott, ezzel megsértette a Pp. 276. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[21] Hangsúlyozta, a felszámolási eljárás megindítását követően került sor a domain átruházására, a felszámolónak tehát tudomása volt arról, hogy a weboldal az alperes tulajdonában állt, az pedig a saját üzleti kockázatába tartozik, hogy nem intézkedett a közhiteles nyilvántartás módosításáról, ami súlyos mulasztásnak minősül. Önmagában az, hogy a felszámoló nem tett bejelentést a médiahatóság felé, nem jogosítja fel az alperest a helyreigazítási közlemény közzétételének megtagadására.

[22] Ellentmondásosnak tartotta azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a felszámoló nem foglalkoztatta a felelős szerkesztőt, miután azt is megállapította ítéletében, hogy őt az alperes delegálta. Véleménye szerint ez alapján feltételezhető, hogy megbízási jogviszony vagy munkaviszony állt fenn közöttük {elsőfokú ítélet [23], [24], [54] bekezdés}. Kifogásolta: nem vezette le az elsőfokú bíróság azt sem, hogyan jutott arra a következtetésre, hogy a felszámoló április 21-ig nem fért hozzá a domain-hez és a weboldalhoz, arról valójában tudomása sem volt. Úgy vélte, a peradatok ennek ellentmondanak. Rámutatott: ennek az álláspontnak az elfogadása arra a következtetésre vezet, hogy az adásvételi szerződés érvénytelen, mert nem teljesül a Ptk. 5:13. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[24] Kiemelte, a felperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta a felszámoló jelentését, bizonyítási indítványa nem volt, ezért indokolatlan lett volna hiánypótlást elrendelni. Visszautasította a felszámoló mulasztására vonatkozó felperesi megállapításokat. A felszámoló tevékenységével kapcsolatban megismételte az elsőfokú eljárásban általa kifejtetteket azzal, hogy az nem képezheti a per tárgyát. Bizonyítottak tartotta, hogy a cikk megjelenésekor nem az alperes volt az (weboldal neve) kiadója, és mivel így jogsértő magatartást nem tanúsított, helyreigazításra sem kötelezhető.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[25] A fellebbezés nem megalapozott.

[26] A polgári eljárásjog egyik legfontosabb alapelve a rendelkezési elv. A fél rendelkezési jogát juttatja kifejezésre a Pp. 2. § (2) bekezdésében szabályozott kérelemhez kötöttség elve, amely szerint a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozataikhoz kötve van. A Pp. 370. § (1) bekezdése meghatározza a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét, amit erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorol. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ennek megfelelően korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, mennyiben és milyen módon igényli az elsőfokú ítélet megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését.

[27] A Pp. 371. § (2) bekezdése lehetőséget biztosít a fél számára, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését annak megváltoztatása nélkül kérje, ebben az esetben kérelmét a Pp. 379-381. §-ában foglaltakra alapítva terjesztheti elő. A felperes fellebbezése ilyen tartalmú volt, kizárólag az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, ami – a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálat gyakorlásával – a Pp. 380-381. §-a szerinti lényeges eljárási szabálysértés esetén teljesíthető. Mivel pedig megváltoztatásra irányuló fellebbezést nem terjesztett elő, ha jogorvoslati kérelme megalapozatlannak bizonyul, az

ítélőtáblának – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú ítéletet helybenhagyó döntést kell hoznia (Pp. 382. §).

[28] A felperes elsődlegesen a Pp. 380. § c) pontjára hivatkozással kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Ezt a jogszabályi rendelkezést a bíróságnak olyan orvosolhatatlan formai hiányosság esetén kell alkalmaznia, amely alkalmatlanná teszi az elsőfokú határozatot az érdemi felülbírálatra. Ebben a helyzetben a felek kérelmétől függetlenül kötelező meghoznia hatályon kívül helyező döntését. A Pp. nem részletezi az ekként értékelhető formai hiányosságok körét, azonban a kötelező tartalmi elemek (pl. a rendelkező rész vagy az indokolás) hiányát tekinti ilyennek, amennyiben azok az ítélet kiegészítésével nem pótolhatók, azaz a hiányosság a másodfokú eljárásban nem orvosolható. Az elsőfokú bíróság ítélete ilyen hiányosságban nem szenved, megfelel az ítélettel szemben támasztott valamennyi jogszabályi követelménynek [Pp. 341. § (1) bekezdés, 346. §]. A felperes sem jelölt meg konkrétan e körben értelmezhető hiányt, ezzel kapcsolatos érveit nem fejtette ki. Mindezek következtében nincs indok az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére.

[29] A továbbiakban az ítéltáblának a Pp. 381. §-a alapján azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben felhozott körben megsértette-e az elsőfokú eljárás lényeges szabályait, s ha igen, az kihatott-e az ügy érdemi eldöntésére, egyben annak orvoslása a másodfokú eljárásban lehetséges-e és észszerű-e.

[30] A felperes fellebbezésében alapvetően az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárásának teljességét, bizonyíték mérlegelését és a megállapított tényekből levont anyagi jogi következtetéseit vitatta.

[31] A bizonyítási eljárás állított hiányosságainak vizsgálatánál alapvető fontosságú az adott pertípus, a rá irányadó speciális rendelkezések. Ennek kapcsán fontos leszögezni, hogy a sajtó-helyreigazítás mint jogintézmény akkor tölti be a funkcióját, ha az okozott jogsérelemmel szemben rövid időn belül jogvédelmet biztosít. Ezt hivatottak elősegíteni a Pp. XXVIII. fejezet 134. pontjában rögzített, kifejezetten a sajtó-helyreigazítási eljárásra előírt rendelkezések. Kétségtelen, hogy ebben a pertípusban sem kizárt a bizonyítás lefolytatása (Pp. 500. §), azonban a Pp. 498. § (1) bekezdése bizonyítás felvételét csak olyan bizonyítékokra vonatkozóan engedi, amelyek a tárgyaláson rendelkezésre állnak, vagy amelyeket a felek legkésőbb a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig felajánlottak. A felperes az eljárás során bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a P.9. számú jegyzőkönyv 5. oldal 4. bekezdésében rögzítettek szerint úgy nyilatkozott, hogy a keresetlevél mellékleteként becsatolt okirati bizonyítékokon kívül más bizonyítási indítványa nincs, és kérte a perfelvétel lezárását. Ilyen körülmények között – figyelemmel az eljárás szándékoltan gyors voltára is – a bizonyítás mellőzését illetően az elsőfokú bíróságot mulasztás nem terheli. Lényeges emellett, hogy a Pp. 6. §-ában megfogalmazott közrehatási kötelezettség és annak az anyagi pervezetésben való megjelenítése nem foglalja magában a bíróság hivatalból történő bizonyítási kötelezettségét, a bíróság feladata kizárólag a felek jogérvényesítésének elősegítése a Pp. 237. §-ában részletezettek szerint. A bizonyítási eljárás lefolytatása kapcsán tehát az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási hibát, nem sértette a Pp. 276. §-át és hiánypótlásra sem kellett felhívnia az alperest a Pp. 115. § (1) bekezdése alapján. Önmagában a bizonyítás terjedelme pedig nem hatályon kívül helyezési ok.

[32] A további fellebbezési hivatkozásokat illetően az ítéltábla előrebo csátja, hogy vannak olyan eljárási szabályok, amelyek megsértésének vizsgálata – a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlása során – nem feltétlenül az eljárási, hanem az anyagi jogi felülbírálat része. Ilyen a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi mérlegelésének [Pp. 279. § (1) bekezdés] megítélése: a másodfokú bíróság az érdemi mérlegelő tevékenységet nem az eljárásjogi, hanem az anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálhatja, vagyis akkor, ha a fellebbezés az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló kérelmet tartalmaz (BDT2023.

4672.). Miután a felperes ennek érdekében jogorvoslattel nem élt, a bizonyítékok felülmérlegelésére, az így megállapított elsőfokú ítéleti tényállás felülbírálatára az ítéltáblának nem volt eljárásjogi lehetősége.

[33] Ugyancsak az előadott fellebbezési kérelem korlátai miatt nem vizsgálható érdemben az elsőfokú bíróság anyagi jogi következtetéseinek helyessége. Ennek indoka – ahogy azt az ítéltábla már fentebb kifejtette –, hogy anyagi jogszabálysértés nem adhat alapot az igényelt hatályon kívül helyezésre, arra csak lényeges eljárási szabálysértés esetén van mód.

[34] Részleteiben vizsgálva a fellebbezés eljárásjogi érveit a következő megállapítások tehetők.

[35] Alaptalanul állította a felperes a Pp. 266. § (2) bekezdésében foglaltak megsértését egyfelől arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a domain regisztrációs szabályzatot, mint hivatalos tudomásból származó tény, másfelől mert alkalmasnak ítélte az alperesi bizonyítékokat a közhiteles nyilvántartáshoz fűződő vélelem megdöntésére. Ezzel valójában a bizonyítékok mérlegelését támadta. Az, hogy a jogvitában való érdemi döntés során a bíróság értékeli-e egy jogszabálynak nem minősülő szabályzat fogalom meghatározását, illetőleg az alapján milyen jogi következtetésre jut, az anyagi jogi felülbírálat része, ezért a fentiek alapján – a kizárólag hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezésre tekintettel – az ezzel kapcsolatos érvelés nem vizsgálható. Mindazonáltal az ítéltábla rámutat arra, hogy a Pp. 266. §-ához fűzött kommentár szerint nem igényli külön bizonyítás lefolytatását a perben megállapítható jelentős tény beismerése, egyező előadás, vitatás hiánya esetén, továbbá a köztudomáson vagy a bíróság hivatalos tudomásán alapuló ténymegállapítások, illetve vélelmek alapján. Hivatalos tudomás alatt a bíróság működése során szerzett ismereteket kell érteni, amik származhatnak korábban lefolytatott perekből, azok bizonyítási anyagából, a bíróságon vezetett nyilvántartásokból, lajstromokból, de kiterjednek a bíróság által kötelezően alkalmazandó jogszabályokra is. Nem sorolható azonban ide a domain regisztrációs szabályzat függetlenül attól, hogy az az interneten hozzáférhető, ezért az abban foglaltak automatikus, a fél általi hivatkozás nélküli alkalmazásának hiánya nem eredményezi a Pp. 266. § (2) bekezdésének megsértését, azt az elsőfokú bíróságnak nem kellett hivatalos tudomásból származó tényként figyelembe vennie és nem terhelte e tekintetben tájékoztatási kötelezettség sem. Amennyiben a felperes a szabályzat rendelkezései, valamint egyes jogszabályok egybevetését szükségesnek látta a megalapozott érdemi döntéshez – akár csak az alperes védekezése következtében – arra már az elsőfokú eljárásban, a perfelvételi szakban hivatkoznia kellett volna, azzal kapcsolatos érveit elő kellett volna adnia [Pp. 183. § (1) bekezdés]. Az eljárás felek általi támogatásának kötelezettsége [Pp. 4. § (1)-(2) bekezdés] a soron kívüli eljárásokban fokozottan érvényesül.

[36] Az alperes ellen folytatott felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezéséről szóló jelentést illetően kiemeli az ítéltábla, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott annak alaki hibáira, nem vitatta bizonyító erejét, ezért a Pp. 373. § (2) bekezdésében rögzített tilalomra tekintettel sem vehető figyelembe a másodfokú eljárásban előadott, ezzel kapcsolatos érvelése.

[37] Közömbösek a felszámoló felelősségét taglaló felperesi érvek is, egyfelől mert ilyen tartalmú hivatkozása az elsőfokú eljárás során nem volt [Pp. 373. § (2) bekezdés], másfelől mert a felszámoló más eljárásban tanúsított – esetlegesen – kötelességszegő magatartása vagy mulasztása jelen jogvita eldöntése során nem értékelhető.

[38] Nem sérti az elsőfokú ítélet a Pp. 346. § (4) bekezdését sem, miután tartalmazza az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait, az azok alapjául szolgáló releváns körülményeket, az érdemi döntést és annak jogi indokait is. A fellebbezésben kifogásolt, ellentmondónak tartott [23] és [24] bekezdés az alperesi védekezés ismertetése, amelynek rögzítése a bíróság fenti rendelkezésből fakadó

törvényi kötelezettsége. Éppen emiatt nem értelmezhető az a hivatkozása, hogy az elsőfokú ítélet ebben a részében ellentmondásos. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy az alperes érdemi védekezését ismertette, törvényi kötelezettségének tett eleget.

[39] Bár az anyagi jogi érvek körébe esik, az ítéltábal megjegyzi, a felperes iratellenesen hivatkozott fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás szerint az alperes delegálta a felelős szerkesztőt, ami az érintettek közötti munka-, vagy megbízási viszony létét feltételezi. Az elsőfokú ítélet [3] bekezdése nem ezt tartalmazza. Az abban foglaltak szerint az Internet Szolgáltatók Tanácsa delegálta a felszámoló kérelmét, így az ítélet [3] és [54] bekezdése között nincs ellentmondás.

[40] A fellebbezés 26. pontjában részletezett, az adásvételi szerződés érvénytelenségére vonatkozó felperesi érvelés olyan új tényelőadásnak, hivatkozásnak minősül, ami a fellebbezési eljárás során már nem vehető figyelembe [Pp. 373. § (2) bekezdés], emellett a felperesi érvek [Ptk. 5:13. § (2) bekezdésének megsértése] az anyagi jogi felülbírálat körében lennének vizsgálhatók, amelyre a már kifejtettek szerint nem kerülhet sor.

[41] A fentiek összegzéseként megállapítható, hogy a másodfokú eljárásban nem volt feltárható olyan lényeges eljárási szabálysértés, ami a jogvita elbírálására kihatott, s amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem volt lehetséges vagy észszerű, ezért nem volt indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. Miután az ítéltábla nem vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott-e, ezért az ügy érdemét nem érintve hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 382. §-ában foglaltaknak megfelelően.

[42] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg.

[43] Ezen felül köteles viselni a feleket a per tárgyánál fogva megillető illetékfeljegyzési jogra figyelemmel feljegyzett és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja, valamint 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési eljárási illetéket. A fellebbezési eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell megfizetnie, közleményként feltüntetve az adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

Szeged, 2024. január 17.

Dr. Kiss Gabriella sk.
sk.

a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.

előadó bíró

Dr. Béri András

táblabíró